

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Urto/4/2020
Identifikačné číslo spisu:	5020010011
Dátum vydania rozhodnutia:	27.10.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Paluda
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:5020010011.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Patrika Príbělského, PhD. a JUDr. Dany Wänkeovej, v trestnej veci proti odsúdenému J. E., pre zločin obchodovania s omamnými látkami podľa § 28a ods. 1, druhý a tretí prípad, ods. 4 číslo 3 rakúskeho zákona o omamných látkach a iné, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 27. októbra 2020 v Bratislave, o odvolaní odsúdeného J. E. proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 10. septembra 2020, sp. zn. 0Ntc/11/2020, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4, veta druhá Tr. por. odvolanie odsúdeného J. E. sa zamietá.

Odôvodnenie

Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 10. septembra 2020, sp. zn. 0Ntc/11/2020, podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z. z.“) uznal na území Slovenskej republiky vo výroku o vine a vo výroku o treste odňatia slobody rozsudok Landesgericht St. Pölten z 25. septembra 2019, sp. zn. 16Hv 58/19t, právoplatný 25. septembra 2019, ktorým bol J. E., nar. XX. H. XXXX v B., trvale bytom E. č. XXX, B., štátny občan Slovenskej republiky, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Justizanstalt Sonnberg 1, 2020 Hollabrunn, Rakúsko, uznaný za vinného v bode I. A. zo zločinu obchodovania s omamnými látkami podľa § 28a ods. 1 druhý, tretí prípad, ods. 4 číslo 3 zákona o omamných látkach, v bode I. B. zo zločinu obchodovania s omamnými látkami podľa § 28a ods. 1 piaty prípad, ods. 2 číslo 3 zákona o omamných látkach, a odsúdený za použitia § 28 ods. 1 Trestného zákona podľa trestnej sadzby § 28a ods. 4 zákona o omamných látkach na trest odňatia slobody v trvaní 4 roky na tom skutkovom základe, že:

I. J. E. v rozpore s predpismi doviezol v čase od októbra do 10. decembra 2018 z Česka, Maďarska a Slovenska do Rakúska omamnú látku, a to drogu piko s obsahom minimálne 76,1% metamfetamínu celkove v

A. množstve, ktoré presahovalo 25-násobok hraničného množstva (§28b zákona o omamných látkach), a to minimálne 827,6 g (s minimálnym obsahom 629,8 g metamfetamínu), a to

1. v siedmich prípadoch celkove 530 g, ktoré predtým získal od K. J., ktorý je stíhaný osobitne,
2. v štyroch prípadoch z Česka dvakrát 100 g, raz 50 g a 20 g, ktoré predtým získal od H. F. v S.,
3. v jednom prípade zo Slovenska minimálne 27,6 g, ktoré získal z doteraz neznámeho zdroja,

B. že nižšie uvedeným osobám poskytol 15-násobok hraničného množstva (§ 28b zákona o omamných látkach), a to minimálne 300,5 g (s minimálnym obsahom 228,68 g metamfetamínu), v čase od októbra do konca novembra 2018 v mnohých prípadoch predajom so ziskom, a to

1. pri vedomej a chcenej súčinnosti (§ 12 Trestného zákona) s osobitne stíhaným H. E. celkove minimálne

- a) X. S. 50 g,
- b) H. W. 125 g,
- d) neznámemu lekárovi v C. 25 g,
2. M. N. neznáme množstvo,
3. H. H. minimálne 100 g,
4. H. C. 0,5 g,
5. neznámym odberateľom neznáme množstvo.

Zároveň krajský súd podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku a § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona odsúdeného J. E. zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

V odôvodnení tohto rozsudku krajský súd uviedol, že nezistil dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia, pretože nezistil existenciu niektorého z dôvodov uvedených *expressis verbis* v ustanovení § 16 ods. 1, ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z. Z vykonaných listinných dôkazov (lustrácií príslušných orgánov činných v trestnom konaní) mal krajský súd preukázané, že J. E. aktuálne nie je trestne stíhaný orgánom činným v trestnom konaní na území Slovenskej republiky za trestný čin. V rámci uznávacieho konania krajský súd nezistil ani žiaden relevantný dôvod na premenu sankcie, ktorá bola J. E. uložená cudzozemským súdom, a preto po uznaní rozsudku cudzozemského súdu rozhodol o tom, že odsúdený bude pokračovať vo výkone trestu odňatia slobody vo výmere 4 roky bez jeho premeny.

V súvislosti so zaradením odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody krajský súd uviedol, že prevzatie výroku o treste rozhodnutia cudzieho štátu súdmi Slovenskej republiky, doplnené o výrok o zaradení odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s príslušným stupňom stráženia podľa kritérií na prevzatie a výkon rozhodnutia, uvedených v § 17 zákona č. 549/2011 Z. z. musí zabezpečovať, aby uložená trestná sankcia nielen nezhoršila postavenie odsúdeného, ale aby v čo najväčšej miere zodpovedala pôvodne uloženej trestnej sankcii. V predmetnej veci boli podľa krajského súdu splnené podmienky na zaradenie odsúdeného J. E. na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona.

Proti tomuto rozsudku, ktorý bol odsúdenému J. E. doručený 23. septembra 2020, podal odsúdený písomným podaním z 30. septembra 2020, podaným na poštovú prepravu 2. októbra 2020, odvolanie. Podané odvolanie odôvodnil tým, že by chcel zvyšok trestu vykonať na území Rakúskej republiky, najmä vzhľadom na podmienky, ktoré mu tam boli vytvorené. Poukázal na to, že od januára je zaradený na nestrážené, otvorené oddelenie, pričom má možnosť podmieneného prepustenia. Taktiež zdôraznil, že po prevoze na Slovensko nemá istotu, že bude zaradený do práce, pričom v Rakúsku pracuje ako šéfkuchár v kuchyni pre dozorcov, čo naňho veľmi pozitívne vplýva. Napokon zdôraznil, že v novembri má po vykonaní polovice trestu dve možnosti podmieneného prepustenia, a to podľa § 46 rakúskeho zákona o výkone trestu odňatia slobody alebo podľa § 133a rakúskeho zákona o výkone trestu odňatia slobody, pričom informácie o možnosti podmieneného prepustenia pripojil v prílohe svojho odvolania.

K odvolaniu odsúdeného sa podaním z 8. októbra 2020 vyjadrila prokurátorka Krajskej prokuratúry Žilina (ďalej len „prokurátorka“), ktorá vo svojom vyjadrení uviedla, že podľa jej názoru odsúdeným uvedeného odvolacie námietky nezakladajú žiaden zákonný dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rakúskeho rozhodnutia a nemajú vplyv na zmenu napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ktoré prokurátorka považuje za zákonné a správne. Odsúdeným uvádzané informácie však podľa prokurátorky môžu byť za určitých okolností v spojení s ďalšími skutočnosťami podkladom pre postup podľa § 18 alebo § 19 zákona č. 549/2011 Z. z.

Na základe uvedeného prokurátorka navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie odsúdeného J. E. zamietol ako nedôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) preskúmal na podklade uvedeného odvolania, ktoré bolo podané oprávnenou osobou včas, zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, a dospel k záveru, že podané odvolanie nie je dôvodné.

Z obsahu predloženého spisového materiálu totiž vyplýva, že odvolateľ je slovenským štátnym občanom a na základe rozhodnutia Spolkového cudzineckého a azylového úradu Regionálneho riaditeľstva St. Pölten z 19. februára 2020 s číslom 341496209-181202854 mu bol uložený zákaz pobytu na dobu 10 rokov. Tým je splnená základná podmienka uznania a výkonu rozsudku štátu pôvodu bez súhlasu odsúdeného podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 549/2011 Z. z.

Treba pritom uviesť, že v tomto prípade nebolo potrebné skúmať, či skutok, za ktorý bol odvolateľ štátom pôvodu odsúdený, je trestný aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, keďže ide o trestný čin, za ktorý možno v štáte pôvodu uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou prevyšujúcou tri roky a justičný orgán štátu pôvodu ho v osvedčení označil priradením ku kategórii trestných činov - nedovolené obchodovanie s omamnými a psychotropnými látkami [§ 4 ods. 2, ods. 3, písm. e) zákona č. 549/2011 Z. z.].

Ďalej je potrebné uviesť, že proti odsúdenému nebolo pre ten istý skutok, ktorý je predmetom uznania a výkonu, právoplatne rozhodnuté slovenským súdom, pričom ani najvyšší súd nemá informáciu, že by proti odsúdenému bolo pre totožný skutok vedené konanie v inom členskom štáte, ktoré sa právoplatne skončilo odsudzujúcim rozsudkom, ktorý už bol vykonaný, v súčasnosti sa vykonáva, alebo už nemôže byť vykonaný podľa právnych predpisov štátu, v ktorom bol vynesенý. Odsúdený nie je ani vyňatý z pôsobnosti slovenských orgánov činných v trestnom konaní a súdu (§ 8 Tr. por.), podľa právneho poriadku Slovenskej republiky nie je z dôvodu nedostatku veku v čase spáchania skutku, ktorý je predmetom uznávacieho konania, trestne nezodpovedný (§ 22 Tr. zák.) a výkon rozhodnutia nie je premĺčaný podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, hoci na stíhanie predmetného trestného činu je daná právomoc slovenských orgánov podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Osvedčenie a rozsudok štátu pôvodu, aj so zreteľom na ďalšie listiny predložené justičným orgánom štátu pôvodu, obsahovo navzájom zodpovedajú, pričom osvedčenie je dostatočným podkladom pre rozhodnutie o uznaní a výkone rozsudku štátu pôvodu. Z jeho obsahu zároveň vyplýva, že odsúdený sa osobne zúčastnil konania, ktoré viedlo k vydaniu uznávaného rozhodnutia, dĺžka výkonu trestnej sankcie, ktorá má byť (podľa stavu v čase doručenia osvedčenia) vykonaná, nie je kratšia ako šesť mesiacov a nezahŕňa opatrenia týkajúce sa psychiatrickej alebo zdravotnej starostlivosti alebo iné opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, ktoré nemožno vzhľadom na právny poriadok Slovenskej republiky alebo na systém jej zdravotníctva vykonať. Napokon odvolateľ nie je, podľa predloženého spisového materiálu, na Slovensku aktuálne trestne stíhaný pre iný trestný čin spáchaný pred odovzdaním a za taký trestný čin nemá ani vykonať trest.

Z uvedeného je zrejmé, že v preskúmvanej veci nie je daný žiadny z dôvodov povinného odmietnutia uznania a výkonu rozsudku štátu pôvodu podľa § 16 ods. 1 písm. a) až m) zákona č. 549/2011 Z. z.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. ak nie je dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16, súd rozhodne o uznaní takého rozhodnutia a súčasne rozhodne, že sa také rozhodnutie vykoná. Súd môže rozhodnúť o čiastočnom uznaní a výkone rozhodnutia len po predchádzajúcej dohode s justičným orgánom štátu pôvodu.

Z citovaného ustanovenia je zrejmé, že v prípade neexistencie dôvodov na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia uvedených v § 16 zákona č. 549/2011 Z. z. má súd povinnosť (nie možnosť) rozhodnúť o uznaní a výkone rozhodnutia. Na uvedenom pritom nič nemenia ani odsúdeným uvádzané lepšie podmienky, ktoré má vo výkone trestu v Rakúskej republike vytvorené, ani jeho blížiacie sa rozhodovanie o možnosti podmienenečného prepustenia, pretože ani jedna z týchto skutočností nepredstavuje dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia v zmysle § 16 zákona č. 549/2011 Z. z. Vo vzťahu k možnosti podmienenečného prepustenia poukazuje najvyšší súd na tú skutočnosť, že výkon uznávaného trestu sa po jeho uznaní riadi právnym poriadkom vykonávajúceho štátu (pozri aj Čl. 17 bod 1 rámcového rozhodnutia Rady Európy č. 2008/909/SVV z 27. novembra 2008) a v rámci konania o uznanie a výkon rozsudku, slovenské súdy ako vykonávajúce súdy, o otázke podmienenečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody ani nemôžu rozhodovať. Zjednodušene povedané, otázka podmienenečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody sa v prípade cudzozemských rozsudkov, po ich formálnom uznaní a faktickom postavení na totožnú úroveň s rozsudkami vykonávajúceho štátu (§ 519 ods.1 Tr. por.), spravuje právnym poriadkom vykonávajúceho štátu, teda Slovenskej republiky. Obdobnou argumentáciou sa zaoberal aj Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý v uznesení, sp. zn. III. ÚS 498/2015, zo 6. októbra 2015 uviedol, že „existencia odlišných podmienok výkonu trestu odňatia slobody vrátane predpokladov podmienenečného prepustenia je v jednotlivých štátoch prirodzená a skutočnosť, že v niektorých aspektoch sa tieto podmienky môžu subjektívne javiť ako prísnejšie, ešte neznamená, že napadnutým rozsudkom došlo k porušeniu sťažovateľom označených práv ústavne nezlučiteľnou aplikáciou (výkladom) zákona o uznávaní a výkone rozsudkov. Neobstoí tak ani námietka sťažovateľa, podľa ktorej mal najvyšší súd svojím rozhodnutím vysloviť, že režim podmienenečného prepustenia sa mal riadiť pre sťažovateľa priaznivejšou právnou úpravou, pretože ako správne konštatoval aj najvyšší súd v závere napadnutého rozsudku (sp. zn. 4 Urto 1/2015 z 21. apríla 2015), vydanie takého rozhodnutia právnym poriadkom Slovenskej republiky neumožňuje. Žiada sa podoknúť, že podmienecné prepustenie je skutočnosť, ktorá môže, ale nemusí nastať a pri rozhodovaní podľa § 17 ods. 2 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí v súvislosti s výrokom o zaradení odsúdeného do výkonu trestu odňatia slobody ani nemôže byť zohľadňovaným kritériom, keďže závisí od právnej kvalifikácie trestného činu a správania odsúdeného, nie však od diferenciácie výkonu trestu odňatia slobody”.

Krajský súd preto pri rozhodovaní o uznaní rozsudku Landesgericht St. Pölten z 25. septembra 2019, sp. zn. 16Hv 58/19t, postupoval v súlade so zákonom č. 549/2011 Z. z., ktorý upravuje podmienky uznávania a výkonu rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a ktorý preberá zásady vyjadrené v rámcovom rozhodnutí Rady č. 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní vzájomného uznávania rozsudkov v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody, alebo iné opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii.

Napokon, pokiaľ ide o výrok napadnutého rozhodnutia, ktorým bol odsúdený J. E. zaradený v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia, najvyšší súd v tejto súvislosti poukazuje na kritériá uvedené v § 17 zákona č. 549/2011 Z. z., v zmysle ktorých prevzatý výrok o treste nesmie zhoršiť postavenie odsúdeného a má v čo najväčšej miere zodpovedať pôvodne uloženej trestnej sankcii; uvedené je nutné vzťahovať aj na vonkajšiu diferenciáciu trestu uplatňovanú v Slovenskej republike (pozri k tomu aj rozsudok najvyššieho súdu zo 4. februára 2014, sp. zn. 2 Urto 5/2013, uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 122, roč. 2014). Ako je napokon zrejmé aj z vyjadrenia samotného odsúdeného v podanom odvolaní, vo výkone trestu odňatia slobody v Rakúskej republike sa nachádza na otvorenom, nestráženom oddelení, preto krajský súd aj v tomto prípade postupoval správne, ak ho na výkon trestu odňatia slobody na území Slovenskej republiky zaradil do najnižšieho, teda minimálneho stupňa strázenia.

Z týchto dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie odsúdeného J. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.